

see i Bogen, hvorledes Finantsministeren ideligt og ideligt har krævet Folk, men hvorledes mange Folk, som man mindst skulde troe det om, ideligt og ideligt have ladet være at følge Opfordringen om at betale disse Penge; kort sagt, jeg begriber den ubehagelige og vanskelige Stilling, en enkelt Mand maa komme i, naar han skal afgjøre en saadan Masse af Gjælds-poster, og jeg henstiller derfor til Overveielse, om man ikke kunde finde en anden Maade at komme ud af det hele Regnskab paa, saaledes at Thinget kan undgaae disse enkelte Forslag, som altid ere kjedelige at discutere, og som man egentlig ikke kan behandle, uden ligefrem at gaae ind i hver enkelt Mand's Stilling og undersøge den.

Finantsministeren: Jeg kan være aldeles enig med den ærede Rigsdagsmand i, at den Sag, Lovudkastet angaaer, hører til de ikke blot mindre behagelige, men til de isølge deres Betskaffenhed meget vanskelige Sager for Rigsdagen at behandle; jeg kan imidlertid ikke indsee, at der er nogen anden Udvei til at henvise disse Sager til en almindelig Behandlingsmaade uden paa Rigsdagen at gaae ind i Detaillen af hver enkelt Post, end enten at følge den, som tidligere fra Rigsdagens Side blev forkastet, og som der vistnok ikke vilde være Anledning til at gjenoptage, eller at følge den af mig antydede Udvei, nemlig, at afgjøre sige Sager ved Administrationen, men naturligvis under den Control, der ligger i Statsrevisionen, og som i dette Tilfælde fuldstændigt kan udøves, fordi Administrationen ikke kan afgjøre disse Sager efter et blot individuelt Skøn, men maa støtte Afgjørelsen paa de Dplysninger, der foreligge actmæssig, og om hvilke der altsaa kan dømmes af Andre end netop den enkelte paagjældende Mand, i hvis Haand Afgjørelsen er lagt. Desuden kan det egentlig ikke siges, at Afgjørelsen udelukkende er lagt i Ministerens Haand; thi det følger af den hele Maade, hvorpaa saadanne Sager behandles, at flere Embedsmænd end Ministeren have dermed at gjøre, og det vilde altsaa snart medføre en Standsning og en Umulighed i at gaae videre for Ministeren, naar han vilde behandle dette Slags Sager efter sit Løne. At det imidlertid ikke er behageligt for

en Minister at faae denne Myndighed lagt i Særdeleshed i sin Haand, da dermed virkelig kan være forbundet et Ansvar, vil jeg gjerne indrømme; men jeg kan alligevel ikke indsee, at nogen Finantsminister kunde vægre sig derved, naar det var Legislaturens Mening. At henvise denne Sag til en Commissions Afgjørelse, kan jeg paa ingen Maade tilraade; thi en saadan Commission kan ikke gjøres ansvarlig for en senere Udsættelse af Statsrevisionen. Statsrevisionen er jo et Institut, som kun har med det Slags Ansvarlighed at gjøre, som for Ministrene er begrundet i Grundloven, men den har Intet med andre Institutioners Ansvar at bestille; skulde altsaa en saadan Commission have Myndighed til disse Sagers Afgjørelse, saa maatte den have en sidste, inappellabel Myndighed, og det troer jeg virkelig baade for Statskassen, og maaffee ogsaa ofte for de Bedkommende, vilde være mere utilraadeligt, end at Afgjørelsen er lagt i en controlleret Ministers Haand. Forøvrigt troer jeg ikke, at den sidste ærede Taler har opfattet mit Foredrag rigtigt, naar han har meent, at jeg skulde have forudsat, at Sager som disse kom frem snart efter Ansøgning og snart ikke efter Ansøgning. Jeg troer heller ikke, at det er rigtigt udtrykt af den ærede Rigsdagsmand, naar han mener, at det ikke er saa underligt, at der ikke fremkommer Ansøgning fra Alle, fordi Alle ikke blive mindede. Det er mig ikke bekendt, at ikke Alle ere mindede, men det er mig derimod fuldtvel bekendt, at Mange, som ere mindede, ikke finde sig foranledigede til at indkomme med Ansøgning om Eftergivelse. Hvad specielt de foreliggende Tilfælde angaaer, da skulde jeg tage meget fejl, om der er nogen Anden end den sidst i § 1 nævnte Person, fra hvem der ikke foreligger Ansøgning om Eftergivelse. Jeg erindrer ikke med Sikkerhed, om der foreligger en saadan fra denne Person, men, hvis det ikke er Tilfældet, er Grunden den, at det har et eget Sammenhæng med den Gjæld, om hvis Eftergivelse der her er Spørgsmaal. Denne Gjæld har nemlig eengang været udslettet som en Følge af en Misforstaaelse hos Generalpostdirecteuren, der isølge de ældre Regler ansaae sig bemyndiget til at eftergive sige mindre